

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Ekonomické stavby s.r.o.**, se sídlem Chotíkov 479, Chotíkov, zast. Mgr. Daniele Kapitánem, advokátem, se sídlem Sady 5. května 36, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2017, č. j. DSH/2171/17, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2018, č. j. 30 A 70/2017 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 27. 12. 2016, č. j. MMP/309830/16 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), rozhodl, že se žalobkyně jako provozovatelka vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky X, opakovaně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití uvedeného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu označeným vozidlem spočívalo v tom, že: 1) dne 23. 10. 2015 v 00:12:24 hod. v Plzni v Plaské ulici v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Pode Dvory ve směru jízdy z centra města nezjištěný řidič při jízdě uvedeným vozidlem překročil o 14 km/hod. nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která byla změřena

automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve výši 64 km/hod. (při zvážení možné odchylky v rozsahu ± 3 km/hod.), čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona a 2) dne 24. 10. 2015 v 00:02:05 hod. v Plzni v Plaské ulici v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Pode Dvory ve směru jízdy z centra města nezjištěný řidič při jízdě uvedeným vozidlem překročil o 16 km/hod. nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která byla změřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve výši 66 km/hod. (při zvážení možné odchylky v rozsahu ± 3 km/hod.), čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za tato jednání správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl výše označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud nepřisvědčil žádnému z uplatněných žalobních bodů. Napadené rozhodnutí nepovažoval za nepřezkoumatelné z důvodu nesprávného označení skutkové podstaty spáchaného přestupku. Souhlasil sice se žalobkyní, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí byla skutková podstata spáchaných přestupků uvedena chybně, přesto však nemůže být pochyb o tom, jaké přestupky správní orgán prvního stupně vyšetřoval před tím, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správné označení přestupků bylo uvedeno jak ve výroku, tak i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud upozornil, že v souzené věci se jedná o správní delikt provozovatele vozidla, nikoliv o řízení o přestupku. Je tudíž zřejmé, že je určité, srozumitelné a správně popsáno pochybení žalobkyně jako provozovatele vozidla. Dílčí pochybení nesprávného uvedení zákonného ustanovení týkající se přestupků v napadeném rozhodnutí tak nepředstavuje závažnou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

[5] Nesouhlasně se krajský soud vyjádřil i k námitce, že poté, co žalobkyně označila k výzvě správního orgánu prvního stupně řidiče vozidla, měl správní orgán prvního stupně doručit spolu s výzvou k podání vysvětlení tomuto řidiči, M. S., také informační formulář, a to v jeho rodném jazyce, polštině, v souladu s § 125j zákona o silničním provozu. Krajský soud shledal, že tento označený řidič vozidla nebyl v době výzvy k podání vysvětlení osobu podezřelou z přestupku. Nezaslal-li mu tudíž správní orgán prvního stupně zmíněný formulář, nedošlo k žádnému pochybení ze strany správních orgánů. Ustanovení § 125j zákona o silničním provozu se neaplikovalo.

[6] Nakonec krajský soud neshledal opodstatněnou ani námitku týkající se tvrzeného pochybení při doručování výzvy k podání vysvětlení panu M. S. Správní orgán prvního stupně opakovaně doporučenou poštou zaslal uvedené osobě, označené žalobkyni za řidiče

pokračování

vozidla Mercedes Benz, na sdělenou adresu výzvu k dostavení se k podání vysvětlení. Tyto zásilky však opakovaně v místě doručení namísto adresáta M. S. převzala jiná osoba. Krajský soud to považoval za dostačující k učinění závěru o tom, že správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečností odůvodňujících zahájení řízení o přestupku proti určité osobě. Jelikož se M. S. na výzvu nedostavil k podání vysvětlení a pro správní orgán prvního stupně tak byl osobou nedostižitelnou, tento správní orgán nepochybil, odložil-li věc týkající se spáchání přestupků a zahájil řízení o správních deliktech provozovatele vozidla se žalobkyní.

III.

[7] Proti napadenému rozsudku se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[8] V kasační stížnosti stěžovatelka opakuje námitky, které uplatnila již v žalobě. Setrvale tvrdí, že správní řízení proti ní vedl správní orgán prvního stupně pro jednání, které vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, avšak jak v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i v napadeném rozhodnutí je uveden odkaz na § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona. To je však právní kvalifikace neexistující skutkové podstaty přestupku, což činí obě správní rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Krajský soud uvedenou žalobní námitku posoudil nesprávně, jelikož shledal napadené rozhodnutí určitým, srozumitelným a správným. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že právní kvalifikace skutkové podstaty je integrální součástí výroku ve věci, tudíž její chybné uvedení je vadou řízení o přestupku mající vliv i na opodstatněnost zahájení navazujícího řízení o správním deliktu.

[9] Stěžovatelka taktéž opakuje, že správní orgán prvního stupně opomněl aplikovat § 125j zákona o silničním provozu. Stěžovatelka za řidiče vozidla v době spáchání protiprávního jednání označila osobu s bydlištěm na území Evropské unie, spolu s výzvou k podání vysvětlení tedy měl správní orgán prvního stupně zaslat této osobě v polštině informační formulář s příslušnými údaji vyžadovanými v § 125j zákona o silničním provozu. V opačném případě došlo ke zkrácení stěžovatelčiných práv, neboť správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správních deliktech přesto, že označila řidiče vozidla jako osobu podezřelou ze spáchání přestupků a uvedla i informace potřebné ke zjištění totožnosti tohoto řidiče. Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že s ohledem na skutečnost, že s řidičem vozidla nebylo zahájeno řízení o přestupku, nejednalo se o osobu podezřelou, a tudíž jí správní orgán prvního stupně nemusel zaslat informační formulář a postupovat podle § 125j zákona o silničním provozu. V této souvislosti stěžovatelka rovněž namítá, že se krajský soud nevypořádal s její argumentací uplatněnou v čl. III žaloby.

[10] Podle stěžovatelky správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku přesto, že stěžovatelka takovou osobu v podání vysvětlení jednoznačně usvědčila z užívání vozidla v době spáchání protiprávního jednání. Chybějící zahájení řízení o přestupku proti této osobě nemůže být kladeno k tíži stěžovatelky, má-li vliv na její postavení v navazujícím řízení o správním deliktu. Podle stěžovatelčina mínění skutečnost, že označený řidič vozidla byl osobou podezřelou ze dvou přestupků, vyplývá i z toho, že správní orgán prvního stupně postupoval ve správním řízení odložením věci

podle § 66 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), který hovoří o osobě podezřelé. Stěžovatelka shrnuje, že absence postupu podle § 125j zákona o silničním provozu neopravňovala správní orgány zahájit řízení o správních deliktech vůči ní, zvláště za situace, kdy jim stěžovatelka poskytla plnou součinnost podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[11] Krajský soud pochybil též při posouzení otázky týkající se doručování předvolání k podání vysvětlení M. S. Ze skutečnosti, že výzvy k podání vysvětlení opakovaně převzala osoba odlišná od tohoto adresáta, správní orgány i krajský soud usoudily na nedosažitelnost uvedené osoby. Správní orgán prvního stupně však měl v takovém případě odstraňovat vady v doručení, a to buď opakovaným doručením, nebo reklamací doručení u poštovního přepravce. Došlo tedy k vadě řízení o přestupku, nebyly splněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a to se negativně odrazilo i v následně zahájeném řízení o správních deliktech vůči stěžovateli.

IV.

[12] Žalovaný vyslovuje ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlas se stížnostní argumentací, setrvává na svém vyjádření k žalobě a ztotožňuje se se závěry krajského soudu. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jelikož stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto kasační námitkou. Bylo by předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť taková vada brání jeho věcnému přezkumu z ostatních kasačních důvodů.

[16] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Tak tomu ale v souzené věci není.

[17] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud opomněl vypořádat s žalobními námitkami uplatněnými v čl. III. žaloby. Součástí žalobních tvrzení v tomto bodě však byla argumentace týkající se chybné aplikace § 125j zákona o silničním provozu ze strany správních orgánů, nedostatečné kroky směřující ke zjištění skutečného pachatele přestupku, a tudíž neopodstatněnost zahájení řízení o správních deliktech vůči stěžovateli.

pokračování

a nesprávné posouzení, zda stěžovatelkou označený řidič byl osobou podezřelou z přestupků či nikoliv.

[18] Všemi právě uvedenými otázkami se však krajský soud v napadeném rozsudku zabýval, jak ostatně plyne z i rekapitulace uvedené v odstavcích [5] a [6] tohoto rozsudku. K aplikaci § 125j zákona o silničním provozu se krajský soud vyjádřil ve druhém odstavci na straně 5 a na straně 6 napadeného rozsudku, stejně jako k postavení stěžovatelkou označeného řidiče M. S. jako osoby podezřelé z přestupků. Ke správnosti těchto závěrů se kasační soud vyjádří dále. Nyní tak zbývá dodat, že krajský soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, a ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33). Právě takto krajský soud postupoval, napadený rozsudek tudíž není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[19] Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval stížnostní námitkou týkající se chybné kvalifikace přestupků, jichž se měl nezjištěný řidič dopustit. Tomuto stěžovatelovu tvrzení však přitakat nemůže. Jak správně poukázal krajský soud, ve výroku i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla právní kvalifikace obou přestupků uvedena shodně, a to s poukazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Uvedl-li správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí odkaz i na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, nejednalo se o uvedení neexistující skutkové podstaty, jak vytýkala stěžovatelka, nýbrž o odkaz na právní normu, podle níž byla stanovena sankce za daný správní delikt. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu totiž stanoví, že *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*

[20] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepřehlédl, že žalovaný chybně uvedl právní kvalifikaci přestupků, o něž se zde jednalo pouze na straně 3 odůvodnění svého rozhodnutí [namísto § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, uvedl § 125c odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o silničním provozu.] Jak však správně vysvětlil již krajský soud, toto jediné a dílčí pochybení obsažené na jednom místě odůvodnění napadeného rozhodnutí v kontextu zcela jednoznačného obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nemohlo zapříčinit jejich nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádný takový, byť dílčí nedostatek, obsažen není. S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že předmětem nynějšího řízení byl správní delikt provozovatele vozidla, tudíž zmíněná dílčí chyba (nejspíše v psaní) obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí za situace, kdy skutek byl popsán v obou správních rozhodnutích shodně, nemůže založit nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí. Uvedená námitka proto není důvodná.

[21] Dále se kasační soud zabýval tvrzeným pochybením správních orgánů při aplikaci § 125j zákona o silničním provozu a v důsledku toho nesprávným zahájením řízení o správním deliktu vůči stěžovatelce.

[22] Krajský soud, jak již shora uvedeno, se touto otázkou ke shodné žalobní námitce zabýval a dospěl ke správným závěrům. V souzené věci stěžovatelka v průběhu správního řízení k výzvě správního orgánu prvního stupně v podaném vysvětlení dne 21. 1. 2016 za řidiče vozidla, při jehož provozu mělo dojít k protiprávnímu jednání, označila M. S. a sdělila také adresu jeho trvalého bydliště v Polsku. Správní orgán prvního stupně tedy uvedenou osobu opakovaně předvolal k podání vysvětlení výzvami ze dnů 12. 2. 2016 a 1. 6. 2016 podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Obě výzvy doručoval na sdělenou adresu Z. X, W., Polsko doporučenými zásilkami, v obou případech byly převzaty blíže neoznačenou osobou (nikoliv osobně adresátem), a to první výzva dne 16. 2. 2016 a druhá výzva dne 7. 6. 2016. K podání vysvětlení se však žádná osoba nedostavila, tudíž správní orgán prvního stupně dne 31. 8. 2016 podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil věc podezření ze spáchání přestupků podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f bod 4 téhož zákona.

[23] Podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, *správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*

[24] Z citovaného ustanovení zákona o přestupcích vyplývá, že uvedené ustanovení nehovoří o osobě podezřelého, jak se snaží stěžovatelka kasační soud přesvědčit. Naopak v projednávaném případě je nepochybné, že poté, co stěžovatelka označila řidiče, který měl v uvedené dny řídit vozidlo Mercedes Benz, se správní orgán prvního stupně opakovaně pokusil zjistit informace, které by mohly odůvodňovat zahájení řízení o přestupku vůči určité osobě předvoláním tohoto řidiče k podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích *[každý je povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) brozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti]*. Nejen, že z § 60 odst. 1 nevyplývá, že ve fázi správního řízení, v němž správní orgán předvolává určitou osobu k podání vysvětlení, se jedná o osobu podezřelou ze spáchání určitého přestupku (srov. slova „každý je povinen...“), ale uvedené nelze dovodit ani ze systematického zařazení posledně uvedeného ustanovení v části třetí zákona o přestupcích. Skutečnosti, že předvolání k podání vysvětlení činil správní orgán prvního stupně vůči osobě, kterou nebylo možno v dané chvíli považovat za podezřelou ze spáchání přestupku, nasvědčuje i to, že správní orgán prvního stupně následně odložil věc proto, že se v zákonem stanovené lhůtě nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[25] Byť lze přisvědčit stěžovateli, že z návětí § 66 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že podle uvedeného ustanovení se v určitých, tam uvedených, případech odloží věc proti určité osobě podezřelé z přestupku, shodné návětí hovořící o osobě podezřelé již není obsaženo v § 66 odst. 3 zákona o přestupcích, podle něhož věc odložil správní orgán prvního stupně v nynějším případě. Lze tedy sice obecně přisvědčit tomu, že i před zahájením řízení o přestupku může být určitá osoba podezřelá z jeho spáchání, je to však vždy dáno okruhem indicií směřujících k určité osobě, které má správní orgán k dispozici. V posuzované věci se však stěžovatelkou označený řidič bez dalšího nemohl stát osobu podezřelou ze spáchání konkrétních přestupků, neboť s výjimkou uvedení jeho jména a

pokračování

adresy bydliště neměl správní orgán prvního stupně žádné další podklady, jež by nasvědčovaly tomu, že právě tato stěžovatelkou označená osoba je tou, která je z daných přestupků spáchaných ve dnech 23. 10. 2015 a 24. 10. 2015 podezřelá. Nelze tudíž přisvědčit stěžovateli, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud již spolu předvoláním k podání vysvětlení nezaslal označenému řidiči formulář předpokládaný v § 125j zákona o silničním provozu. Z dikce tohoto ustanovení totiž vyplývá, že informační formulář v polštině (úředním jazyce členského státu Evropské unie, v němž má podezřelý bydliště) se zasílá spolu s oznámením o zahájení řízení o přestupku. Je tomu tak za situace, kdy je zde souhrn indicií, směřujících k určité osobě jako pravděpodobnému pachateli protiprávního jednání. V takovém stadiu se však pro nedostatek skutečností odůvodňujících zahájení řízení proti určité osobě správní řízení v daném případě nenacházelo.

[26] Prostá skutečnost, že stěžovatelka označila jako osobu, která v rozhodné době měla vozidlo řídit, určitého řidiče, ještě nečiní z této osoby bez dalšího osobu podezřelou ze spáchání přestupku, nejsou-li tu další skutečnosti, jež tento závěr podporují. Stejně věc posoudil i krajský soud.

[27] Vzhledem k tomu, že se nepodařilo zjistit skutečnosti, jež by odůvodňovaly zahájení řízení o přestupku proti určité osobě ve lhůtě 60 dnů ode dne oznámení přestupku, správní orgán nepochybil, pokud postupoval podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a věc týkající se podezření ze spáchání přestupku odložil.

[28] Stěžovatelka též vytýkala, že krajský soud nevysvětlil, jaká okolnost by měla přistoupit k informacím o osobě řidiče vozidla v době spáchání přestupku, aby jej bylo možno považovat za osobu podezřelou. K tomu nutno dodat, že není úkolem krajského soudu, který přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí a správního řízení, jež jeho vydání přecházelo, vyhledávat teoreticky důvody, které by již odůvodňovaly zahájení řízení proti určité osobě jako osobě podezřelé ze spáchání přestupku. Ty totiž mohou být v každém jednotlivém případě odlišné. Podstatou nynější věci je, že kromě toho, že stěžovatelka, jak sama uvádí, „udala“ osobu řidiče, jenž měl v době spáchání přestupků vozidlo řídit, správní orgán prvního stupně neměl žádné další indicie, jež by současně opodstatňovaly závěr, že právě tato osoba skutečně řidičem byla. Nelze totiž vyloučit, že přestože stěžovatelka dle svého tvrzení vozidlo přenechala v rozhodné době k užívání označenému řidiči M. S., ten jej neužíval a přenechal jej k užívání jinému. Tudíž bez dalšího byl závěr o tom, že stěžovatelkou označený řidič byl současně osobou, která přestupky spáchala, předčasný.

[29] Správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků, avšak bezúspěšně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 či ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31). Ve správním řízení nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupcích vůči určité osobě. Nebylo proto pochybením, že správní orgán prvního stupně věc pro podezření z přestupků odložil a zahájil se stěžovatelkou jako provozovatelkou vozidla řízení o správních deliktech. Kasační soud uzavírá, že správními orgány zvolený postup nevykazuje žádnou vadu, a naopak je zcela v souladu se zákonem o

přestupcích a zákonem o silničním provozu. Krajský soud věc posoudil správně. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není naplněn.

[30] Nakonec zbývá posoudit, zda došlo k pochybení při doručování předvolání k podání vysvětlení M. S. Nejvyšší správní soud nemůže dát stěžovatelce za pravdu, že správní orgány postupovaly vadně, že nebyly splněny předpoklady pro zahájení řízení o správním deliktu a krajský soud posoudil tuto otázku chybně.

[31] Již výše kasační soud shrnul, že M. S. byl osobu nikoliv podezřelou ze spáchání přestupku, nýbrž osobu, kterou stěžovatelka označila jako řidiče vozidla v rozhodné době. Byl tedy osobou, která mohla v souladu s § 60 odst. 1 zákona o přestupcích přispět v rámci podání vysvětlení k objasnění skutečností, jež mohly správní orgán prvního stupně vést k závěru o tom, kdo je osobou podezřelou ze spáchání daných přestupků. Správně proto tuto osobu kontaktovaly předvoláním k podání vysvětlení, a to opakovaně. Zásilky odeslaly doporučenou poštou na stěžovatelkou sdělenou adresu označeného řidiče. Nutno doplnit, že předvolání k podání vysvětlení správní orgán prvního stupně odeslal M. S. jako doporučenou zásilku, nikoliv však s požadavkem k předání do vlastních rukou, jak vyplývá z dodejek, jež jsou součástí správního spisu. Povinnost zaslat předvolání doporučeně do vlastních rukou však zákon nestanoví. Pokud tedy doručující orgán v místě bydliště adresáta předal zásilku jiné osobě, která ji byla ochotna namísto adresáta převzít, nedošlo k žádné vadě v doručování.

[32] Neopodstatněná je tudíž stěžovatelčina argumentace, že zde byla vada v doručování a správní orgán prvního stupně buď měl doručení opakovat, nebo reklamovat. Obě výzvy adresované M. S. byly řádně doručeny, a k žádné vadě doručení tedy nedošlo. Zásilky nebyly určeny do vlastních rukou adresáta. V zákonem stanovené lhůtě [podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích] se však nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nezbylo tedy, než věc odložit. Nezbytné kroky, které správní orgán prvního stupně v době před zahájením řízení o přestupku činí směrem ke zjištění osoby, jež je z jeho spáchání podezřelá, se vždy liší případ od případu. V souzené věci, přestože se správní orgán prvního stupně opakovaně pokusil označenou osobu řidiče kontaktovat, jeho pokusy byly bezúspěšné. Žádné další indicie či skutečnosti, jež by mohl prověřovat směrem ke zjištění určité osoby jako pachatele přestupku, zde nebyly, nelze tudíž správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že neučinil jiné, další kroky v souladu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. S ohledem na skutkové okolnosti této věci Nejvyšší správní soud hodnotí postup správních orgánů jako bezvadný. Za situace, kdy nebyly předpoklady pro zahájení řízení o přestupcích vůči určité osobě, nic nebránilo zahájení řízení o správním deliktu vůči provozovateli vozidla, tedy vůči stěžovateli. Ani uvedená námitka není opodstatněná a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů o kasační stížnosti řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu